

ഗന്ധം പോകാൻ കിന്യാകാകാൻ

PVR
വിനോദഭവൻ

மனம் பேசும்
கிறுக்கல்கள்

PVR
பிரகலாதன்

என் அம்மாவிற்கும்
என் அருமை உறவுகளுக்கும்
என் கவிதை நூல்
சமர்ப்பணம்

எண்ணரை

மனிதன் அன்று தொட்டு இன்று வரை பல்வேறு போராட்டங்களுக்கு மத்தியிலே வாழ்ந்து வருகிறான். கலைகள் மனிதனுடைய கலாச்சாரம், பண்பாட்டு விழுமியங்கள், வீரம், காதல், மனிதநேயம் என்பவற்றினை கூறுகின்றது. சீரான வாழ்வினை வாழ்வதற்கு கலை இலக்கியங்களை பின்பற்றுதல் சிறந்ததாகும். "மனம்பேசும் கிறுக்கல்கள்" எனும் கவிதை நூலின் ஊடாக பல்வேறு பட்ட விடயங்களினை கூற முனைகிறேன். ஒவ்வொரு கவிதைகளும் வேறுபட்ட சிந்தனைகளை மையப்படுத்தி உருவாக்கியுள்ளேன். நூலினுடைய நோக்கமாக மனிதனுடைய மனவடுக்களையும் எண்ணங்களையும் அவனிடத்தே கொண்டு செல்வதல் ஆகும்.

"நல்லெண்ணம் கொண்டார்க்கு
இறப்பு இருந்தால் அக்கணம்
பிறப்பும் உண்டு"

PVR பிரகலாதன்

யாழ் பல்கலைக்கழகம்

வாழ்த்துரை

மனதில் கவிதைகளை வடிப்பவன் பக்குவமடைகிறான். ஆளுமை மிக்க மாணவரின் அடையாள சின்னங்களில் கவிதையும் ஒன்று. பெருமளவு மாணவர்களில் மிக குறைந்த வீதத்தினரே கவிதை. கதை, குறும்படம், விளையாட்டு என்று ஈடுபடுகின்றனர். குடியின் வெறியை விட கவிதையின் களிப்பு எந்தளவு பெரிதென்று பிரகலாதனிற்கு தெரிந்திருக்கும். கவிதை என்பது சம்மா தெருவில் கிடக்கும் சொற்களை கூட்டி எடுத்து வைப்பதல்ல. அது ஒரு தகிப்பு, ஒரு காதல் கவிதைக்காக காத்திருப்பதும் எழுதியதை திரும்பி எழுதுவதும் ஒரு பெரிய வேலை.

முல்லைத்தீவில் பழக்கத்திலுள்ள பழைய சொற்க்களை தனது கவிதையில் கையாண்டு கவிதையின் தரத்திற்கு பெறுமதி கூட்டியுள்ளார். சீதனம் வாங்கக் கூடாது என்ற கொள்கை பிரகலாதனிடமும் அவரது குடும்பத்தினரிடமும் இருப்பது இந்த தமிழ் யுகத்தின் சிறப்புப் பண்பாகும். பிரகலாதனின் கவிதைக்கும் அவரது வாழ்க்கைக்கும் இடைவெளி இல்லை.

வெளியில் சுதந்திரம் இல்லா விட்டாலும் கலையும் கவித்துவமும் ஒரு தனி மனிதனுக்குள் சுதந்திரத்தை உருவாக்கும்.

தனக்கும் தனது நண்பனுக்கும் சுதந்திரம் கொடுக்காதவனால் உண்மையான கவிதைகளை எழுத முடியாது. மாணவர்களிடம் நாம் எல்லோரும் வேண்டி நிற்பது, பிரகலாதன் செய்தது போல் ஆற்றலும் திறமையும், கலையையும் வெளிப்படுத்துவதை காண்பதேயாகும். பிரகலாதனால் மாணவர்களின் கறை குறைகிறது.

பிரகலாதனுக்கு எனது வாழ்த்துக்கள்

கரத்திரன்

விரிவுரையாளர்

நாடகமும் அரங்கியலும்

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

பொருளடக்கம்

01. காதல் கொள்
02. கிளை அரிந்த மரம்
03. குமரிகள் ஓநாய்க்கு இரையாகினர்
04. விரல் வெட்டும் நெல்லிவாள்
05. கள்ளு முட்டி பேரழகி
06. குங்குமம் அழிந்ததோ
07. வன்னி அழகு
08. மனம் குரங்கானதோ
09. சாவுக்குழி
10. கள்ளடித்து கவி பாடும் காகம்
11. தத்தெடுத்த தெரு
12. மரணப்படுக்கையிலும் இரத்ததானம் கேட்க்குமடா
13. விலை மகன்
14. நந்திக்கடல் நகரவில்லை
15. தரணியாழ வருவாயா
16. வயிற்றுப்பசி
17. பட்ட மரம்
18. கிளி மூக்காள்
19. வக்கட மடயனாவான்
20. நூலறுந்த பட்டங்கள்

காதல் கொள்

என்னவனின் நாமம் கேட்டால்
பிரபஞ்சமும் பிரமிக்கும்
உதடுகளால் உச்சரித்தால்
அவலமும் பறந்தோடும்

வேங்கை அவன் வீரம் காண
சிறுத்தையும் சினம் தணிக்கும்
சிறு நரிக் கூட்டமெல்லாம்
சிறகு முளைத்துப்பறந்து விடும்

வீரமென்ற சொல்லுக்கு
புதுவேடம் புனைந்தவன்
புரட்சி என்ற சொல்லுக்கு
புது அர்த்தம் தந்தவன்

அன்றலர்ந்த பூக்களும்
அலங்கரிக்க ஆசை
கொள்ளும்
ஏடுகளும் தன்னுடம்பில்
பெயர் பொறிக்கச் சொல்லிடும்

பெயராலே வையகத்தை
பூரிக்க வைத்தவன்
தனக்கென்று இல்லாமல்
தானம் செய்தே வாழ்ந்தவன்
இறுதியில்
தன்னையே தானம் செய்து
வாழ்வினைத் தந்தவன்

கீளையர்ந்த மரம்

கரு மேகங்கள் புகுந்து
பொன்னொளி வீசும் - நட்சத்திரங்களே
உம்முள் என் தாய் இருப்பதாய்
நான் உணரக்கண்டேன்
அக்கணமே இத்தனையன்
உனை வரைந்த கிறுக்கல்கள்
எடுத்தியம்புகிறேன் பேதையவளிடம்

நீண்டு பரந்த என் வாழ்க்கை பயணமதில்
சில முட்கள் தைப்பதை
நான் சகித்து கொண்டேன்
சிறகடித்து பறக்கும் பருவமதில்
கிளை அரிந்த மரமாய்
இருப்பதை ஏற்றுக்கொண்டேன்
நந்தவனமதை திரிப்புடுத்தி
பந்தம் எனும் வனத்தை எரித்துவிட்டாய்

தாயே

தாங்கும் என் ஆத்மா
சொற்பனத்திலாவது உன்வதனமது
என்னிமை சேராதா என்றெண்ணி
ஏக்கமுற்று ஏமாற்றப்படுகிறேன்
என் மேகவிருள் கலைக்கும்
மோகனத்து ஒளி நீயல்லவா?
என் மௌன வானம் கலைகிறது
உன் நினைவதை மீட்க முனைகிறது

என் வெப்பபாறையதில் -உன்
நினைவுகளை பத்திரப்படுத்துகிறேன்
எழுது கணையில் - என்
குருதி கொண்டு
கனத்த நினைவுகளை
மடலாக்குகிறேன்
மறு உருத்தரிப்பேனானால்
வரும் பிறவியதில்
உன் மடி தவள வேண்டும்

குமரீகள் ஓநாய்கு ஓரையாக்னர்

மூண்ட நெருப்பு அணைந்தது
முள்ளி மரத்தில் முடிந்தது
காரிருள் மேகம் கூடவே - பகை
பந்தாடியதை நாம் மறப்போமோ

உடம்பில் பாதி உயிரிருந்தது
உடுக்க ஓட்டுத்துணியே இருந்தது
ஊனுறக்கம் கொஞ்சமும் இல்லை
இருந்ததை உண்ண நின்மதியுமில்லை

பாதி வயதில் மடிவார்கள்- கண் முன்னே
பங்குனி வெயிலில் எரிந்தே
பாசறையும் அங்கு காக்கவில்லை
பனையோலைகளும் பச்சையாய் இருக்கவில்லை

பாடி ஆடிய சிறு பிஞ்சும்
பஞ்சத்தில் விழுந்து மடிந்தது
பள்ளி செல்லும் பரம்பரையும்
பாவம் போக்கிட வீழ்ந்தானே

குடிக்க நீரின்றி தவித்த தருணம்
குருதி ஆறாய் ஓடியதே
குங்கும மங்கைகள் அழுதனர்
குறை தீர்ப்போர் யாருமில்லை

குடும்பங்கள் குலைந்து சிதைந்தன
சுரைகள் இடிந்து விழுந்தன
குமரிகள் ஓனாய்க்கு இரையாகின
குல விளக்கு கானல் நீர் ஆனது.....

வீரல் வெட்டும் நெல்லர்வாள்

காட்டு வயலோரம்
நாற்று நட நான் சென்றேன்
பிழைப்பு நடத்தவென்று
கால் கடுக்க புன்னகைத்தேன்

மயில் தூரம் நடக்கையிலே
உச்சி மண்டை கொதியெடுக்கும்
அருவித்தண்ணி குடித்தநொடி
உடலுக்கு உயிர்ப்பு வரும்

கிழிந்த புடைவையெல்லாம்
வயலோர புதரிளுக்கும்
புதரிளுத்த இடமெல்லாம்
கொப்பளங்கள் பொங்கி விடும்

வறுமையை வாரிவிடுத்து
அரிவி வெட்ட செல்கையிலே
படக்கென்று நெஞ்சிடிக்கும்
புன்னகையும் உடைந்து விடும்

வானிடிந்து மழை வருமோ
நெல்லு விலை குறைதிடுமோ-நினைக்கையில்
அரிவி வெட்டும் அரிவாளும்
அரிவி வெட்ட விரலை வெட்டும்

பொழுது கருகிவிடும்
நெல்லை சுமந்து வந்து
வீதியோரம் படுத்திருக்க
ஏழை என்று பார்க்காமல்
பச்சை நெல்லென்று
பாதி விலை கேட்பார்கள்
வறுமை தூணாகிட
கேட்ட விலைக்கு
நெல்ல விற்று
கிழிஞ்ச துணியில்
காசை வைத்து
குடிசைக்கு நான் போனால்
என் வீட்டில் உலை வைக்க
நெல்லரிசி இருக்காது

கள்ளு முட்டி பேரழக்

மார்கழி மாதமது
மழை துளி விழும் நேரமது
சூரியனுக்கு எழ விருப்பமில்லை
நான் சுருண்டு படுக்கையிலே
அக்கணம் வந்தது ஓர் கனவு

அன்ன மயில் நடை நடந்து
வண்ண மயில் கோலம் பூண்டு
ஒற்றையடிப் பாதையிலே
அவள் மட்டும் பவனிவர
நூலாடை மெல்ல அவிளவே
ஓதுங்கி நின்று வெட்கப்பட்டாள்

பகலவன் ஓடி விட்டது
ஊரும் உறங்கி விட்டது
கருவிழி பார்வையிலே
எனை அள்ளி இழுத்தாளே

தேய்பிறை காணாத குறுநிலவாய்
நாணம் கொண்டு நான் தள்ளி நிக்க
தேகச்சோம்பல் கொண்ட என்னை
தேரிழுக்கும் வடக்கயிறாக்கினாள்.

கள்ளு முட்டி மார்பழகி
கண்ணியத்தை தொலைத்துவிட்டு
கருவேப்பு சோலையிலே
விருந்துக்கு அழைக்கின்றாள்

விருந்துக்கு அழைத்த கணம்
விறுமாண்டி வந்து-என்
தாக்கத்தை கலைக்கையிலே
கண்ட கனவு தொலைந்தது

குங்குமம் அறிந்ததோ

கோபுரம் சாய்ந்த பின்
நீ கூடி அழைப்பதேன்
உன் சுண்டு விரலேனும் -அன்று
வானுயர மறுத்ததேன்
குறை பிணமாய் துடித்து
நாதியற்று கூச்சலிட்டோம்
அதை நீ அறிந்தாயல்லவா

தென்றலே
என் மௌன இருளை
கலைய விடு
எம்பிரான் குருதியோடும்
முல்லைக் கடலே
என் உணர்வு அலைகளை
கட்டவிழ்க்க விடு

மொட்டு விழும் முன்பே
கல்யாண வேட்டைகள்
மங்கையர்க்கு
குங்குமச்செலவில்லை ஈழத்தில்
நடுச்சாமத்தில் உடல் தேடும்
இரண்டு கால் நாய்கள் -முன்
குணத்தில் சிறந்தவன்
குரங்கானான் இன்று

அன்று

காலிழந்த மகன் -தன்
காலிழந்த கதைகேட்டால்
என்ன பதில் சொல்வேன்-மகனுக்கு
சோடைப்புளுதியிலே தலையிழுந்து
மாய்ந்த பிதாவை
என் அப்பா எங்கேயென்றால்
என்ன பதிலுலைப்பேன்- நித்தம்
புலம்புகிறது எம்மினம்

வள்ளி அழகு

காட்டு மயில் கூட்டம் வர
கவிதை பாடும் குயில்கள் கோடி
கன்னி மான்கள் கலைந்தோட
களுகு மெல்ல வானந்தேடும்
கருமைப் புலி பதாங்கிடவே
கருங்குராங்கு ஓடித்திரியும்

பாடி ஓடும் ஆறுகளும்
பரந்து விரிந்த சிறு மலையும்
கூடி நடக்கும் உழவு மாட்டின்
பண்பை அறியும் வயல் வெளியும்
பரத்தை செல்லும் தன் கணவன்
பஞ்சம் சொல்வான் மதி மயங்க
பகிழிகள் செய்ய வந்தவனை
பாசாங்கு செய்து சினந்திடுவாள்-பின்
புறங்கை கொண்டு அனைத்திடுவாள்

நீலக்கடலினுள் வைரச் செதுக்கல்
நெய்தல் நிலத்து காதல் சிற்பிகள்
வேளை பார்க்கும் சிட்டு குருவிக்கும்
மீனை வார்க்கும் நீலக்கடலது
காரிருள் மறைக்கும் கதிரவன் வரவே
கமல நயனமாடும் நண்டுக்குஞ்சுகள்
தரையொரு உரசும் அலையுடனே
மாந்தர் மகிழும் அதிசயம் பார் !

தரணியில் இத்தகு அழகுண்டோ?
பாடுதற்கு
நம் ஈழத்தழகை ஒத்து...

மனம் குரங்கானதோ?

வறுமை என்பார்
வறுமை போகவே
பசி என்பார்
பசி போகவே
பணம் என்பார்
பணம் வரவே
பதவி என்பார்
பதவி இருக்கவே
தரணியாழ்வது
தாமே என்பார்

பொருள் தேடுவார்
பொருள் கிடைக்கவே
பொன் தேடுவார்
பொன்னும் கிடைக்கவே
பெண் தேடுவார்
பெண் கிடைக்கையில்
இன்னொரு பெண்ணெடுப்பார்

ஐம்பது என்பார்
ஐம்பது கடக்கவே
அறுபது என்பார்
அறுபது போகவே
இறப்பு வேண்டாமென்பார்
மனம் ஒரு குரங்காக.....

சாவுக்குழி

ஆயிரம் விளக்குகள் ஒளிர்ந்தாலும்
இருண்டே கிடக்கிறது மனிதமனம்
சாதி மதமாய் பிரிக்கிறார்கள்
சாக்கடையில் வாழ்பவர்கள்

கறுப்பு வெள்ளை என்றவுடன்
மிருகங்கள் ஆகலாமோ?
இன வெறி கொண்டாட
இதயம் கருகி போனதுவோ?

சாமிக்கு பூ வைக்க
சாதியென்று பார்ப்பவர்கள்
சாவுக்குறி போகையிலே
சாதியென்று பார்க்குமோ-சாவுக்குறி

மனித இனம் மாறாதோ- பூமியில்
இன வெறி என்றும் ஓயாதோ
மழலையாய்ப் பிறப்போர்க்கு
தாய்ப்பால் என்றும் ஒன்றுதானே.

கள்ளடித்து கள் பாடும் காகம்

கான மயில் தோகை விரித்தாடும்
கார்த்திகையில்
வாடைக்காற்றில் பனை
விரித்தாடும்
வயல் நிலம் எங்கும் திணை
வெடித்துப்பறக்கும்
நெற்கதிர்கள் தலைசாய்த்து
தாய் மண்ணை முத்தமிடும்

இளங்குமரி வடலியிலே
கட்டிய முட்டியிலே
காகங்கள் அமர்ந்திருந்து
கள்ளடித்துக் கவிபாடும்
செண்பகமும் சிட்டுக்குருவியும்
பெருமழையதைக் கண்டு
நாணி நெளிந்து நடனமாடும்
கார்த்திகையில்

அன்றலர்ந்த பொன்மலர்கள்
இதழ் விரித்து சிரித்து நிற்க
சில்வண்டும் வண்ணத்தியும்
தேன் குடித்து தேசக்கவிபாடும் -கார்த்திகையில்

நீர் வழிந்தோடு வாய்க்கால்
கரையெங்கும்
மதிமயக்கும் கார்த்திகைப் பூக்கள்
முகை அவிழ்த்து தவமிருக்கும்
கார்த்திகை மழை காண

அலை வீசும் கடலோரம்
சிறு நண்டும் மீன்கஞ்சும்
தத்தளித்து வெளிவந்து
கடலழகை ரசிக்கும்

உருப்பெற்ற இயற்கையெல்லாம்
கரிகாலன் அவனைக்கண்டால்
மண்டியிட்டு தலைசாய்க்கும் - கார்த்திகையில்

தத்தெடுத்த தெரு

படைத்தது எவனோ?
படி அளந்தாம் எவனோ?
உயிரது தாயின் கருவில்
உடலது தெருவின் மடியில்

ஈன்றவளே
நானென்ன ஈனப்பிறவியோ?
ஈன்றவளுக்கும் பிடிக்கவில்லை
தத்தெடுத்த தெருவும்
தாலாட்டுப் பாடவில்லை

குரங்கும் வெறுக்கிறது -நான்
சூட்டத்தில் இல்லையென்று
குப்பையும் சிரிக்கிறது - நான்
குப்பையாயும் இல்லையென்று
கசங்கிய கடதாசி எடுப்பவனும்
வாடுமென்னைப் பார்க்கவில்லை
பட்ட மரமென்றதும்
விறகாக எரிக்கிறார்கள்

உழைத்தாண்ணும் பருவமில்லை
உறங்கியெழும்ப இடமுமில்லை
உருவம் பெருக்கவில்லை - அதனால்
உளருக்கும் தெரியவில்லை

மரணப்படுக்கையிலும் ஓரத்ததானம் கேட்குமபா..

புரியாத பூமியில் பிறந்து விட்டாளோ
இல்லை புதிரான வாழ்வில் புதைந்துவிட்டாளோ
இடுகாட்டில் மண் சுமந்து
இருட்டறையில் எமை சுமந்து
வாழ்க்கை எனும் பயிருக்கு
நீர் ஊற்றிய பெண்மைக்கு
நாம் கொடுக்கும் பரிசு வரதட்சனை

வாழத்தான் நினைக்கின்றாள் பெண்மையவள்
வாழ வழியின்றி திடுக்கிடும் பொழுதுகள்
விதியின் கோலத்தால் பெண்மையானாளோ
ஆடவர்க்கு ஆசையென்று படைத்தாளோ பிரம்மன்

வானத்தில் கண்ட நிலவோ பெண்மை
சீதனம் என்றவுடன் முகிலெடுத்து முகம்மறைக்க
நிய மானிடமல்லவா?
நித்திரையிலும் கல்லறை கொள்ளுமா
அவள் மனம்
சீதனமெனும் சீர்கெட்ட தனத்தால்

மாற்புக் கூட்டலே உயிர் வேகதடா
சலங்கை கட்டாத மான் குட்டியாய்
நிறம் தோயாத வர்ண மேகமாய்
ஒட்டுமொத்த நாணத்தை
உருண்டை திரட்டும் பெண்மையிடம்
மேற்கு அம்மியில் நிகரில்லா
மஞ்சள் அரைக்கும் கதிரவன் போல்
வரதட்சனையை வருடலாமா

ஆண்மையே கேள் !
நீ குத்தகையாகினும் குடைபிடிப்பாள்
வாழ்க்கை பயணம் வரை
வெட்கம் அடைகிறது மனமிங்கு
உயிரது உடல் விலகும் போது
நீ சிலையானால் சிலையாயிரு
கொடையானால் கொடையாயிரு
வரதட்சனை ஒன்று வேண்டாம்
மரணப் படுக்கையிலும்
இரத்த தானம் கேட்க்குமடா
இந்தச் சீதனம்.....

விலை மகன்

பாரினிலே பெண்ணொருத்தி
பிறந்து விட்டால்
அடிமையோ! ஆண்மைக்கு
பட்டுச்சேலை கட்டி
மல்லிகைப்பூ தலையில் வைத்து
உச்சி விழும்பில் பொட்டு வைத்து
தரை பார்த்து நடக்கணுமோ - பெண்மை

காமம் கழிக்கவென்று
படைக்கவில்லை பிரம்மன்
வையகத்து வாழ்வென்றும்
வளம் பெற வேண்டும்மென்றே படைத்தான்

ஆண்மையே
நீ மட்டும் கட்டற்ற காளையாய்
கண்டபடி திரிவாய் -இதையே
பெண் செய்தால் குற்றமென்கிறாய்
இட்டழைக்கும் போதெல்லாம்
கட்டிலிற்க்கு வந்து நிற்க்கும்
கட்டழகு பெட்டகத்தை
கூண்டுக் கிளியாக்கலாமோ

பெண்மையே
அர்த்த சாமத்தில்
அர்ப்ப ஆசைக்குப் பழகும்
ஆண்களை உதறி எறி
கட்டிய கணவன் ஆனாலும்
அனுமதி வேண்டும் தொடுவதற்கு
என்று சூளுரை
சீதணப் போர்வையில்
கணவன் ஆனாலும்
விலைமகன் என்றே சூளுரை
உன் கணவன் மாய்ந்து விட்டால்
வெண்சீலை நீ உடுத்து
உன் வாழ்வை தானம் செய்யாதே
நீயும் ஆணுக்கு நிகரென்று
எடுத்தியம்பு பெண்ணே

நந்திக்கடல் நகரவில்லை

அன்று

மேகவிருள் கலையவுமில்லை
நட்ச்சத்திரங்களும் வெளிவரவில்லை
முழுமதி முகிலுக்குள் மறைந்தது
முகில் கூட்டங்களும் ஓட மறுத்தன.

கடலும் சீற்றம் கொள்ளவில்லை
அலைகளும் கரை தொடவில்லை
கறுப்பு நிறமாய் மாறியதே- அன்று
தேசக் கடலும் கண்ணை மூடியதே

நந்திக்கடலும் நகரவில்லை-அன்று
நாய்களும் ஊளையிடவில்லை
வட்டமிட்ட பிராந்திகளும்
நடுவானில் பறக்கவில்லை

தெய்வங்கள் அடங்கின
தெரு முனைகள் முடங்கின
பண்டார வன்னியன் தடம் பதித்த
பூமித்தாய்
கடுமாற தொடங்கிவிட்டாள்

மனிதர்களின் ஆர்ப்பரிப்பும்
விடத்தல்களின் போராட்டமும்
வீடு வந்து சேரவில்லை- அன்று
ஓலத்தாடன் மௌனித்தது தமிழகத் தேசம்...

தரணியாழ வருவாயா

விதியென்று எண்ணாமல்
விழித்தெழு தலைமுறையே
விந்தைகள் பல செய்திடுவோம்
வையகத்தில் தடம் பதிப்போம்

தடைகளென்று எதுவுமில்லை
தலை நிமிர்ந்து வாழ்வதற்கு
தயக்கம் வேண்டாம் தோழமையே
தரணியாள வருவாயா?

ஏடு கொண்டு உயர்ந்திடுவோம்
ஏழையை மெல்ல உயர்த்திடுவோம்
உயிரெல்லாம் வாழ்வதற்கு
ஓய்வின்றி உழைத்திடுவோம்.....

வயிற்றுப்பசி

வளம் என்று வந்திடுமோ?
வயிற்றுப் பசி என்று தீர்ந்திடுமோ?
ஏழையவள் கண்களில்
கண்ணீர் என்று நீங்கிடுமோ?

பட்டுச்சேலை கட்டவுமில்லை
பஞ்சு மெத்தையில் படுக்கவுமில்லை
பாரிலெந்த இடர் வரினும்
பாவப்பட்டவர் நாங்களே

வயலுண்டு வளமும் உண்டு
நிலமும் உண்டு நீருமுண்டு
வசதி இல்லை என்றவுடன்
ஓதுக்குகிறார் மேலிருப்போர்

கடன் என்று ஒன்றுமில்லை
கஸ்ரம் எம்மை விட்டதாமில்லை
ஏழை என்ற திரையை மூட
என்றெமக்கு வழி வருமோ?

பட்ட மரம்

இளமைக்கு நீயஞ்சிப் போவதோ -இல்லை
முதுமை அடைந்ததென்று வீழ்வதோ
பாருக்குள் நீ இன்று மூத்தவன்-மறு
துளிர்க்கு நீ விதையிட்டவன்

மனையதில் தூணாக நின்றாய் -உன்
பிள்ளைக்கு வாழ்வினைத் தந்தாய்
நாட்டுக்கு யாரிங்கு காவலன்-இவ்
வையகம் காப்பவன் நீயே

இன்றெழுந்த குருத்தோலை ஆள்வதோ
அக்குருத்தோலை உனைப்பார்த்து சிரிப்பதோ
காவோலை என்றவுடன் -நீ
கங்காகி விடலாமோ?

இலையுதிர் துளிர் தான்
உனையாள வேண்டுமோ?
உலகத்து நூலகம் -இன்று
ஓய்வாகி நிற்ப்பதோ?

பழமைக் கதிரே வா
இளமைக்கு வழி சொல்ல (வா)
இறப்பதும் உன்னதே
பிறப்பதும் உன்னதே
நீதானே வையகத்து
பழம்பெரும் கடவுளாவாய்

கீள் மூக்காள்

மெல்லென நகரும் தென்றலே
என்னவள் மேனி தொடுவாயா?
கங்கணமாடும் அவள் காதருகில்
என் கனவதை சொல்லி செல்வாயா?

காரிருள் தொடுக்கும் மழைத்துளியே
கருங் கூந்தலை ஒரு கணம் நனைப்பாயா?
நாரி விழிம்பின் கீழ் நிற்கும்-அவள் கூந்தல்
சிதறிக் கிடப்பதை நான் பார்க்க வேண்டும்

ஓவென கத்தும் கடல் அலையே
என்னவள் பாதம் ஒருமுறை தொடுவாயா?
கிளி மூக்குடையாள் கொலுசொலியை
என் காதருகில் கொண்டு வருவாயா?

நறுமணம் வீசும் கனிகளே- அவள்
தேன் சிந்தும் புருவத்தை தொடும் போது
உன்னவன் வாழ்க்கைப் பயணமதில்
உனையாளத் தடிக்கிறான் என்றுரைப்பாயா?

கிளி கொஞ்சம் நந்தவனத் தோப்புக்களே
உன் கிளையில் அவள் கைபட்டால்
ஊராளும் உன்னவன்
உனையாள தவிப்பதை சொல்வாயா?

பொன் பூக்கும் வயல் நிலங்களே
பச்சைக்காற்றை சுவாசிக்க
பட்டுச்சேலை கட்டி அவள் வந்தால்
பார்த்திருப்போர் கோடிப்பேரில்
காத்திருக்கிறேன் நானும் என்றுரைப்பாயா...

வக்கட மடயனாவான்

பல்கலை கோர்தெடுத்த
பஞ்ச வர்ண கிளிகளே
காதல் செய்யும் பருவமடி
காரணத்தை ஒத்திவை

கம்பனின் காலத்திலும்
காதல் வளர்த்தானடி
சங்க காலத்திலும்
ஊடல் மிக்க கொண்டாரடி

மாங்கையெதிரில் வருகையிலே
தலை கோதி எழில் கொள்வான்
ஒரு கணம் திரும்பி பார்த்தால்
அவன் சிலையாக நின்றுடுவான்
வைத்த விழி எடுக்காமல்
கோதையை ரசித்திடுவான்
பட்ட மரத்ததில் செத்த அணில் போல்
மணிக்கணக்கில் சேடமிளுப்பான்

சிங்கள பெண்களெல்லாம்
குட்டையுடை அணிந்து கூடிவர
கட்டழகை காண்பதற்கு
கண்ணியமாய் காவல் நிற்பான்
வக்கட மடயன் போல்
உறுமீனைக் காத்திருக்க
துணையோடு உரசிவர
மார்புக்குழி வெடித்துவிடும்

சிமிட்டிக் கொண்டு திரிகையிலே
காலம் மெல்ல ஓடிவிடும்
கரும்புச்சாறு வேண்டுமென்று
வேப்பம் பட்டை பிளிந்திடுவான்
மெல்லிடையாள் வேண்டுமென்று
கடைசியிலும் கைவிரிப்பான்
கல்வடையாளும் இல்லாது போக
கடைசிவரை தனிமையாவான்

நூல் அறுந்த பட்டங்கள்

நூல் அறுந்த பட்டங்கள் -நிலையாய்
வானில் நின்றிடுமோ?
அங்குமிங்கும் தடுமாறி அவை
காற்றின் திசையில் வீழ்ந்திடுமே

பட்டமரம் ஆனவுடன்
நிலையாய் மண்ணில் நின்றிடுமோ?
ஆணி வேர் அற்றவுடன்
தரையில் விழுந்தே சிதைந்திடுமே

கானல் நீர் என்றவுடன்
நாள் முழுதும் இருந்திடுமோ?
ஆகவன் மறைகையிலே
இருந்த இடம் மறைந்திடுமே

மனிதப்பிறவி என்றால்
நிலையாய் மண்ணில் வாழலாமோ?
பருவம் ஒன்று வந்தவுடன்
மடிந்து தானே போகவேண்டும்

நன்றி.....

தாய் நிலம் அறக்கட்டளை

மற்றும்

"மனம் பேசும் கிறுக்கல்கள்"

எனும் கவிதை நூலினை உருவாக்க

உதவிய நண்பர்களுக்கும் எனது மனமார்ந்த

நன்றிகள்.

பதிப்புரிமை :- KVM Creations studio
0212284454,0778161709

Digitized by Noolaham Foundation.

noolaham.org | aavanaham.org

